

İSTANBUL PORTRESİ

KAYAHAN DEMİR

GENÇ
T
TİMAS

0.

Osmanlı Bankası Müzesi Salt Galata

Milas Ulukan, gözlerinin önüne serilen sanal gerçeklik dünyasının ona sunduğu kötü sahne karşısında ne yapacağını bilemez halde öylece kalmıştı.

Gözlerini ve başının bir bölümünü kaplayan VR gözlüğü onu rahatsız etmeye başlıyordu. Sanki kim tarafından yönetildiği bilinmeyen bir korku filminin içine hapsolmuştu. Nefes almakta güçlük çekiyordu genç şifre bilimci. Kısa bir süre sonra elindeki sanal gerçeklik kollarını istemsiz bir şekilde yere düşürdü. O anda sadece gördükleri vardı. Görmek istemedikleri...

Şifreli Dosyalar ekibi de duvara montelenmiş büyük bir LCD ekran sayesinde dedektifin gördüklerine şahit oluyordu.

Ekibin lideri Atıf Bakırcı ilk kez kendini bu kadar çaresiz hissediyordu. Koyu kahverengi pos bıyıklarının kapladığı iri yuvarlak yüzünde tanımlanamayacak bir ifade vardı. Ekibin çalışkan üyesi Elif, yaşlı gözlerle bakıyordu ekrana. Mehmet Ali ve Tekinsiz Tekin ise öfkeli gözlerle... Onları

öfkeliendiren çaresizlikleriydi. İlk kez ne yapacaklarını ve ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Müze yetkilileri de en az Şifreli Dosyalar ekibi kadar çaresiz ve üzgündü.

Kişiyse seneler kadar uzun gelen kısa süreli bir sessizliğin ardından “Engin,” diyebildi Milas hüznle. Kendisini toparlaması gerekiyordu ama nafileydi.

“Engin, kardeşim! Beni affet... Ben... Ben seni koruyamadım!”

Doğrudan hikayenin ortasından bir kesitin alınıp hikayenin başına eklenmesi gerçekten etkili bir yöntem. Bu sayede etkileyici bir giriş yapılmasını hem de hızlıca aksiyona girilmesini sağlıyoruz. Bu açıdan kitabın böyle başlaması çok iyi olmuş fakat yeterli etkileyicilikte bir giriş değil. Verilmek istenen heyecan ve ürkütücülük aktarılamamış. Aynı zamanda gizem unsuru olarak sonda açıklanan “Engin, kardeşim” yeterli değil.

1.

Bir Hafta Önce

Namı diğer *Silah Taciri* odaya girmeden önce oldukça gergin görünüyordu. Yine terlemeye başladığını hissetti. Karakterin isminden başlamayıp doğrudan hareket/aksiyon üzerinden göstereceksek lakabı (*Silah Taciri*) aksiyonun/hareketin ortasında veya sonunda belirtmek daha etkili bir anlatım olabilir. dolayısıyla benim tavsiyem şu:

Odaya girmeden önce oldukça gergin görünüyordu. Yine terlemeye başladığını hissetti.

“Hayır, şimdi hiç sırası değil!” diye söylendi içinden.

Sert çehreli yüzüne de yansımıştı gerginliği. Avuçlarının içi nemliydi. Kapıyı vurduğu anda titremeye başladığını da hissetti..

Ağır ama temkinli adımlarla odaya girdi ve karşısında oturan bir başka adamı saygıyla selamladı. Nedense odaya girdiğinde tüm bedenine bir rahatlama hissi yayılmıştı. Anlıktı bu hissiyat, çok kısa süreli...

“Hafta sonu,” dedi karşısında oturan adam kendinden emin bir sesle, “bu hafta sonu başlıyoruz *Silah Taciri*. Kendini hazırla!”

İşte yine başlıyordu. *Silah Taciri* ellerindeki titremenin daha da arttığını hissetti. O anda nefes almakta da zorluk çekmeye başlamıştı. Bir an önce çıkmalıydı odadan... Çıkmalı ve...

“*Terbiyecimiz...*” diyebildi zorlukla.

Karşısındaki gizemli adam hemen araya girdi:

“Bizzat *terbiyecimizin* emrini iletiyorum. *Mimozalı Kadın*’la *Pembe Başlıklı Kız* da sana yardım edecek.”

Silah Taciri rahatlamış görünüyordu.

Müsaade isteyip odadan ayrıldı.

Planını uygulamaya koymadan önce yapması gereken önemli bir iş vardı. Hayatının her döneminde yapmak zorunda olduğu bir eylem...

2.

“İstanbul’u dinliyorum, gözlerim kapalı...”

“Ne diyor peki?”

Milas Ulukan’ı hayranlıkla baktığı İstanbul manzarasından Engin Ar ayırmıştı. Şu anda Kadıköy-Karaköy vapur hattında seyahat ediyorlardı. Yaz mevsiminin ahengi, vapurlarda ayrı bir güzellikte hissediliyordu. Hele de güverte-deyseniz, keyfinize diyecek yoktu! Doğal bir tiyatro sahnesi karşılıyordu yolcuları. Dekorasyonunu tamamen İstanbul’un üstlendiği, muazzam büyüklükte bir tiyatro sahnesi...

Bu şahane sahneye bakarak, Orhan Veli Kanık’ın meşhur şiirinin dizelerini mırıldanan Milas, düşüncelerinden sıyrılıp “Kim ne diyor?” diye sordu Engin’e.

“Hani İstanbul’u dinliyormuşsun ya,” dedi Engin muzip bir ifadeyle. “Onu söylüyorum. Ne diyor İstanbul?”

Dedektif, çocuğun işi şakaya vurduğunu yeni idrak edebilmişti.

“Sana çok selamı var,” dedi sinirli bir ifadeyle. “Engin’e söyle, artık şu tatsız esprilerine bir son versin,’ diyor!”

Engin sonunda kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı. şifre bilimci ise somurtkan bir suratla tekrardan İstanbul manzarasını seyre dalmak istemişti. Ama ocuk, Milas'ın yüzünde bir şey keşfetmiş gibi yine konuşmaya başladı:

“Abi siyah maskelere çok sağlıklı değil diyor doktorlar, söyleyeyim.”

“Keşke bu maskelere hiç gerek kalmasa,” dedi Milas buruk bir ifadeyle. Bir anda son aylarda yaşadıkları kbus aklına gelmiş, hznlenmişti.

Bu kısım kalkabilir veya günümüze göre revize edilebilir.

Dedektifle Engin, ift taraflı geminin ters yönde giden koltuklarına oturmuşlardı. Normalde otobüste olsa midesi bulanacak olan Engin, beşik gibi naif bir şekilde sallanan gemide hiçbir sitemde bulunmuyordu.

Milas ise ne zaman vapur ya da otobüse ters binse geçmişine yolculuk yapacağına inanırdı. Geçmişine yolculuk yapacak, indiği yerde çocukluğunu ve ilk gençliğini bulacaktı. Bu gerçekleşmesi mümkün olmayan hayal dahi genç şifre bilimciyi mutlu etmeye yetiyordu. Belki bu paragrafı ve devamındaki 3 paragrafı Milas'ın birbirinden kopuk ve oradan oraya atlayan düşünceleri üzerinden okumamız daha etkili olabilir. Belki kendisinin böyle düşünmesinin arkasında yatan sebep olan fizik eğitimi ve yüksek hayal gücünden bahsedilebilir, bu sayede karakter derinleştirilebilir. Daha sonrasında etrafındaki olayları yorumlayışı üzerinden insanlara ve topluma bakışı derinleştirilir. rnek olarak:

Milas ne zaman vapur ya da otobüse ters binse geçmişine yolculuk yapacağına inanırdı. üniversitede matematik derslerinin yan sra aldığı fizik eğitimi, zamanda yolculuk konusunda kendisini sorgulamasına neden olmuştu. Vapurda tersine doğru giderken ve geriye doğru hareket ederken konumda geriye gidiyorsa zamanda niye gitmeyeyim ki diye düşündü. Geçmişine yolculuk yapacak, indiği yerde çocukluğunu ve ilk gençliğini bulacaktı. Bu gerçekleşmesi mümkün olmayan hayal dahi genç şifre bilimciyi mutlu etmeye yetiyordu. Bu esnada gözüne diğer yolcular takıldı ...

Gemideki herkes, yanlarından geçmekte olan diğer gemi ve tekne yolcularına heyecanla el sallıyordu. Normalde sokakta karşılaşsalar birbirine selam dahi vermeyecek insanların sergilediği bu mutluluk ve samimiyet tablosu Milas'ın tebessüm etmesine vesile olmuştu.

Bugün İstanbul'da Haziran ayına göre ılık bir hava vardı. Nemli yaz sıcakları henüz tam olarak sahneye çıkmamıştı.

Mavi dalgaları salınarak geride bırakan vapur biraz sonra yolcuları hareketlendirecekti. Tüm ihtişamıyla İstanbul halkını selamlayan Galata Kulesi, ufukta gözüküyordu. Kulenin eteklerinin dibinde bulunan Karaköy iskelesi de gecikmeden kendini gösterdi. Böylelikle gemi sefasının sonuna gelinmişti.

Oldukça tez canlı bir çocuk olan Engin, gemiden atılan halatın *İskele Babasının* çıkıntılı demirden tepesine konulmasıyla birlikte heyecanla ileri atıldı. Öyle ki Milas bir ara

çocuğu gözünden kaçırmıştı. Toplu taşıma araçlarında maske takmak zorunlu olduğundan herkes birbirine benziyordu.

Neyse ki çok geçmeden Engin'in yanına geldiğini görmüştü. Birlikte vapurdan indiler ve ağır adımlarla tarih kokan semtin merdivenlerini tırmanmaya başladılar.

İskelelerde bulunan ve gemilerin tutunmasını sağlayan demir direklere *İskele Babası* dendiğini öğrenen Engin, gemiden indiği anda gördüğü bu siyah direklere takılmadan edemedi. Hatta Milas'tan telefonuyla fotoğraf dahi çekmesini istemişti. İskele babasının yanında gülerek verdiği pozun ardından yoluna devam etti çocuk. O anda o kadar çok eğleniyordu ki...

Eski Osmanlı Bankası binasının yakınından geçtikten sonra Engin'in yokuşa doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördü dedektif.

Karaköy ile Beyoğlu'nu birbirine bağlayan dik yokuşu tırmanmaya hiç niyeti yoktu genç adamın. Çocuğu durdurdu ve "Benim daha iyi bir planım var," dedi gizemli bir ifadeyle. Engin, Milas'ın ne demek istediğini anlamamıştı.

Birkaç adım attıktan sonra karşısında beliren Tünel istasyonunu görünce şaşırdı.

"Buraya da mı metro yapmışlar, ilk kez görüyorum. Yeni sanırım."

Daha önce hep yokuşu tırmanarak Beyoğlu'na ulaşan çocuğa tebessüm etti şifre bilimci. "Evet yeni sayılır," dedi

kendisine ciddi bir hava vererek. “Yapılalı yaklaşık 145 yıl oldu!”

Milas’ın şakalarına alışkın olan Engin ilk başta duyduğuna inanamadı.

“145 yıl mı? Abi 145 sene önce bırak metroyu, doğru düzgün araba bile yokmuş! Tabii at arabalarını saymazsak...”

Milas’ın esprisine gülmediğini fark edince, “Abi sen ciddi misin?” dedi hayretle.

Artık tünelin girişine kadar gelmişlerdi. Hatta hemen karşılarında kırmızı beyaz renk tonlarının hâkim olduğu tramvay dahi görünüyordu. Gerçekten de tarihi tramvayın önünde ‘145.Yıl’ yazılıydı.

“Sayın Engin Ar,” diye seslendi Milas, sanki onu biriyle tanıştıracakmış gibi. “Dünyanın en eski ikinci metrosuyla tanış!”

Engin duyduklarına inanamamıştı. Milas heyecanla konuşmasını sürdürdü:

“Evet, karşında çok eski bir yer altı tramvayı bulunuyor. İlk metro ise Londra’da yapılmış ve aralarında sadece 12 yıl var.” Bu paragrafta yazara gerek yok, Milas’ın ağzından bu bilgiler aktarılabilir.

Metronun içine girdiklerinde duvarlarda asılı devasa büyüklükte eskiz görselleri karşıladı onları. İstanbul’un şahane güzellikteki yerleriydi buralar. İstanbul Üniversitesi, Galata Kulesi, Kız Kulesi, Rumeli Hisarı ve çok daha fazlası... Siyah

beyaz renklerde olmalarına rağmen güzelliklerinden hiçbir şey kaybetmemi  gibiydiler.

Metronun u  kısmında bulunan bir tabloda tarihçesi yazılıydı. 1875 yılından bu yana o kadar anı birikmi ti ki, bu bölümü s rf fotoğraf ve tarihçe kısmına ayırmı lardı.

Müze şeklindeki metro salonunun tam ortasında ise ‘Beyoğlu – Taksim’ hattının tüm detayları d   n lm   bir maketi göze çarpıyordu. Maketin içinde tarihi ‘Taksim - Tünel’ hatlı tramvay da bulunmakta ve düzenli periyotlarla seferlerini yapmaktaydı. Milas ve Engin, tam anlamıyla Beyoğlu’nun küçültülmüş haline bakıyorlardı. Her şey eksiksiz bir şekilde yerli yerindeydi. Engin, daha önce  stikl l Caddesi’ni bu kadar küçük boyutlarda gördüğünü hatırlamıyordu. Yolcular adeta Beyoğlu’nda tarihi tramvaya binmi  ve her yeri bizzat kendi gözleriyle görmüş gibi oluyordu.

Engin, müze şeklindeki metro salonunun tam ortasında ‘Beyoğlu – Taksim’ hattının tüm detayları d   n lm   bir maketini gördü. Maketin içinde tarihi ‘Taksim - Tünel’ hatlı tramvay da bulunmakta ve düzenli periyotlarla seferlerini yapmaktaydı. Engin, tam anlamıyla Beyoğlu’nun küçültülmüş haline bakıyordu. Her şey eksiksiz bir şekilde yerli yerindeydi.  ocuk, daha önce  stikl l Caddesi’ni bu kadar küçük boyutlarda gördüğünü hatırlamıyordu. Yolcular adeta Beyoğlu’nda tarihi tramvaya binmi  ve her yeri bizzat kendi gözleriyle görmüş gibi oluyordu.

Fransız mühendis Eugene Henri Gavand'ın Sultan Abdülaziz Han'ı ikna etmesi sonucu ortaya çıkan bu tarihi yapı, şüphesiz ki İstanbul halkına bırakılmış en değerli miraslardan biriydi. Her gün sessiz adımlarla Karaköy ve Pera'yı birbirine kavuşturan şahane bir sevgi köprüsü...

Tünelin girişinde “*Galata'dan Pera'ya Zaman Tüneli'nde Yolculuk*” yazılıydı. Gerçekten de ortamın ambiyansı insanda bu etkiyi uyandırıyor. Kırmızı trene binilecek, bambaşka insanların yaşadığı bambaşka bir döneme, eski İstanbul sokaklarına çıkacaktı sanki bu yolun ucu...

Bu düşüncelerle bindiler tarihi tramvaya. Böylelikle yaklaşık bir buçuk dakika sürecek heyecan verici maceraları başlamış oldu.